

Η Βερόνικα ζει με τα ίδια όνειρα και τις ίδιες επιθυμίες που έχει ο κάθε νέος σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου. Κάνει μια καλούτσικη δουλειά και μένει σ' ένα μικρό διαμέρισμα που της παρέχει την ευχαρίστηση του ιδιωτικού της χώρου. Συχνάζει σε μπαρ με κίνηση. Συναντά όμορφα αγόρια και βγαίνει με μερικά. Παρ' όλα αυτά, η Βερόνικα δεν είναι ευτυχισμένη. Κάτι της λείπει στη ζωή. Γι' αυτό, το πρωί της 11ης Νοεμβρίου 1997, η Βερόνικα αποφασίζει να πεθάνει.

Φαντασία και όνειρα. Έρωτας και τρέλα. Επιθυμία και θάνατος. Οδεύοντας προς το θάνατο, η Βερόνικα διαπιστώνει ότι κάθε στιγμή της ύπαρξης αποτελεί μια επιλογή για το αν θα ζήσουμε ή αν θα τα παρατήσουμε όλα. Η Βερόνικα δοκιμάζει νέες ηδονές και ανακαλύπτει ότι πάντα υπάρχει κάποιο νόημα για τη ζωή. Μόνο που ο χρόνος είναι λίγος. Η Βερόνικα αποφάσισε να πεθάνει και αυτός ο δρόμος δεν έχει επιστροφή.

B329

ISBN 960-14-0123-7



9 789601 401232

Paulo Coelho

Η Βερόνικα αποφασίζει να πεθάνει



Paulo Coelho

ΠΖ
191

Η Βερόνικα
αποφασίζει
να πεθάνει

«ΝΕΑ ΣΥΝΟΡΑ» - Α. Α. ΛΙΒΑΝΗ

Κάνοντάς μια ύστατη προσπάθεια, καθώς δε χωρούσε πλέον περαιτέρω αναβολή αποφάσεων, ο πρέσβης φώναξε πάλι το γιο του για μια συζήτηση μεταξύ αντρών.

«Έντουαρντ, έχεις μια ηλικία που μπορείς να αναλάβεις την ευθύνη της ζωής σου. Κάναμε υπομονή όσο

γινόταν, αλλά είναι ώρα να τελειώσει αυτή η ανοησία με τη ζωγραφική και να επιδιώξεις να αρχίσεις την καριέρα σου».

«Η ζωγραφική είναι η επιδίωξη της καριέρας μου, πατέρα».

«Αγνοείς τελείως την αγάπη μας και τις προσπάθειές μας για να σου δώσουμε καλή μόρφωση. Δεδομένου ότι ποτέ δεν ήσουν τέτοιος χαρακτήρας, δεν μπορώ παρά να τα αποδώσω όλα αυτά στο ατύχημά σου».

«Θέλω να καταλάβεις ότι σας αγαπώ περισσότερο από οποιουδήποτε άλλους και από καθετί στη ζωή μου».

Ο πρέσβης ξερόβηξε. Δεν ήταν συνηθισμένος σε τόσο άμεσες εκδηλώσεις αγάπης.

«Τότε, στο όνομα της αγάπης που μας έχεις, σε παρακαλώ να κάνεις αυτό που θέλει η μητέρα σου. Παράτα για λίγο καιρό αυτή την ιστορία με τη ζωγραφική, βρες φίλους που να ανήκουν στην κοινωνική τάξη σου και γύρνα στις σπουδές σου».

«Με αγαπάς, πατέρα. Δεν μπορείς να μου το ζητιάς αυτό, αφού πάντα μού έδινες το καλό παράδειγμα αγωγιζόμενος για όλα αυτά που αγαπούσες. Δεν είναι δυνατό να θέλεις να είμαι άνθρωπος χωρίς δική μου βούληση».

«Είπα: στο όνομα της αγάπης. Δε σ' το έχω ξαναπεί,

παιδί μου, αλλά τώρα σ' το ζητάω. Στο όνομα της αγάπης που μας έχεις και που σου έχουμε, γύρνα στο σπίτι σου – και εννοώ ουσιαστικά. Εξαπατάς τον εαυτό σου, αποφεύγεις την πραγματικότητα.

»Από τότε που γεννήθηκες τρέφουμε για σένα τα μεγαλύτερα όνειρα της ζωής μας. Είσαι τα πάντα για μας: το μέλλον μας και το παρελθόν μας. Οι παππούδες σου ήταν δημόσιοι υπάλληλοι κι εγώ χρειάστηκε να αγωνιστώ σκληρά για να γίνω δεκτός και να προχωρήσω στο διπλωματικό κλάδο. Κι όλα αυτά μόνο για ν' ανοίξω το δρόμο σε σένα, να κάνω τα πράγματα ευκολότερα. Έχω ακόμη το στιλό με το οποίο υπέγραψα το πρώτο έγγραφο ως πρέσβης και το φύλαξα με αγάπη για να το δώσω σε σένα τη μέρα που θα κάνεις το ίδιο.

»Μη μας απογοητεύεις, παιδί μου. Δε θα ζήσουμε πολύ. Θέλουμε να πεθάνουμε ήσυχοι ξέροντας ότι πήρες καλό δρόμο στη ζωή σου.

»Κάνε αυτό που σου ζητάω, αν μας αγαπάς αληθινά. Αν δε μας αγαπάς, συνέχισε αυτή τη συμπεριφορά σου».

Ο Έντουαρντ έμεινε πολλές ώρες να κοιτάζει τον ουρανό πάνω από την Μπραζιλία, παρακολουθώντας τα σύννεφα που κινούνταν στο γαλανό φόντο – όμορφα αλ-

λά δίχως μια σταγόνα νερό να ρίξουν στη στεγνή γη του κεντρικού οροπεδίου της Βραζιλίας· κι αυτός ένιωθε άδειος, όπως τα σύννεφα.

Αν ακόλουθούσε την επιλογή του, η μητέρα του θα κατέληγε να μαραθεί από τον πόνο, ο πατέρας του θα έχανε τον ενθουσιασμό του για την καριέρα του και θα έριχναν πάνω τους την ευθύνη για την αποτυχία τους στη μόρφωση του αγαπημένου παιδιού τους. Αν παρατούσε τη ζωγραφική, τα οράματα του Παραδείσου ποτέ δε θα έβλεπαν το φως και τίποτα πια στον κόσμο δε θα του χάριζε τέτοια χαρά και ενθουσιασμό.

Κοίταξε γύρω του, είδε τους πίνακές του, ξαναθυμήθηκε την αγάπη και την αίσθηση κάθε πινελιάς και τους βρήκε όλους μέτριους. Και ο ίδιος ήταν κάλπικος· ήθελε να γίνει κάτι για το οποίο δεν ήταν από τους εκλεκτούς και το τίμημα θα ήταν η απογοήτευση των γονιών του.

Τα οράματα του Παραδείσου ήταν για τους εκλεκτούς, που παρουσιάζονταν στα βιβλία ως ήρωες και μάρτυρες της πίστης την οποία έτρεφαν. Άνθρωποι που ήξεραν από παιδιά ότι ο κόσμος τους είχε ανάγκη – και αυτά που υποστήριζε το βιβλίο ήταν επινοήματα μυθιστοριογράφου.

Την ώρα του βραδινού είπε στους γονείς του ότι είχαν δίκιο: ένα νεανικό όνειρο ήταν και ο ενθουσιασμός

του για τη ζωγραφική είχε πια περάσει. Οι γονείς ευχαριστήθηκαν, η μητέρα έκλαψε απ' τη χαρά της και αγκάλιασε το γιο της· όλα είχαν ξαναγίνει όπως πρώτα.

Το βράδυ, ο πρέσβης γιόρτασε κρυφά τη νίκη του ανοίγοντας ένα μπουκάλι σαμπάνια – που την ήπιε μόνος. Όταν πήγε στο δωμάτιο, η γυναίκα του κοιμόταν ήσυχη, για πρώτη φορά εδώ και πολλούς μήνες.

Την επόμενη μέρα, βρήκαν το δωμάτιο του Έντουαρντ διαλυμένο, τους πίνακες κατεστραμμένους με κάποιο κοφτερό αντικείμενο και τον νέο καθισμένο σε μια γωνιά να κοιτάζει τον ουρανό. Η μητέρα του τον αγκάλιασε, του είπε πόσο τον αγαπούσε, αλλά ο Έντουαρντ δεν απάντησε.

Δεν ήθελε πια να ξέρει τίποτα περί αγάπης: τη χάθηκε αυτή την ιστορία.

Πίστευε ότι μπορούσε να τα παρατήσει και να ακολουθήσει τις συμβουλές του πατέρα του, αλλά το είχε παρακάνει: διέσχισε την άβυσσο που χωρίζει τον άνθρωπο απ' το όνειρό του και τώρα δεν μπορούσε πια να γυρίσει πίσω.

Δεν μπορούσε να πάει ούτε μπροστά ούτε πίσω. Ήταν λουσόν πιο απλό να αποχωρήσει από τη ζωή.

Ο Έντουαρντ έμεινε ακόμη πέντε μήνες στη Βραζιλία, υπό τις φροντίδες ειδικών γιατρών, οι οποίοι διέγνωσαν μια σπάνια μορφή σχιζοφρένειας, ίσως συνέπεια ενός ατυχήματος με ποδήλατο. Ύστερα ξέσπασε ο πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία, ο πρέσβης ανακλήθηκε βιαστικά, τα προβλήματα πλήθυναν εμποδίζοντας τους δικούς του να τον φροντίζουν και η μόνη διέξοδος ήταν να τον αφήσουν στο καινούριο τότε άσυλο της «Βιλέτ».